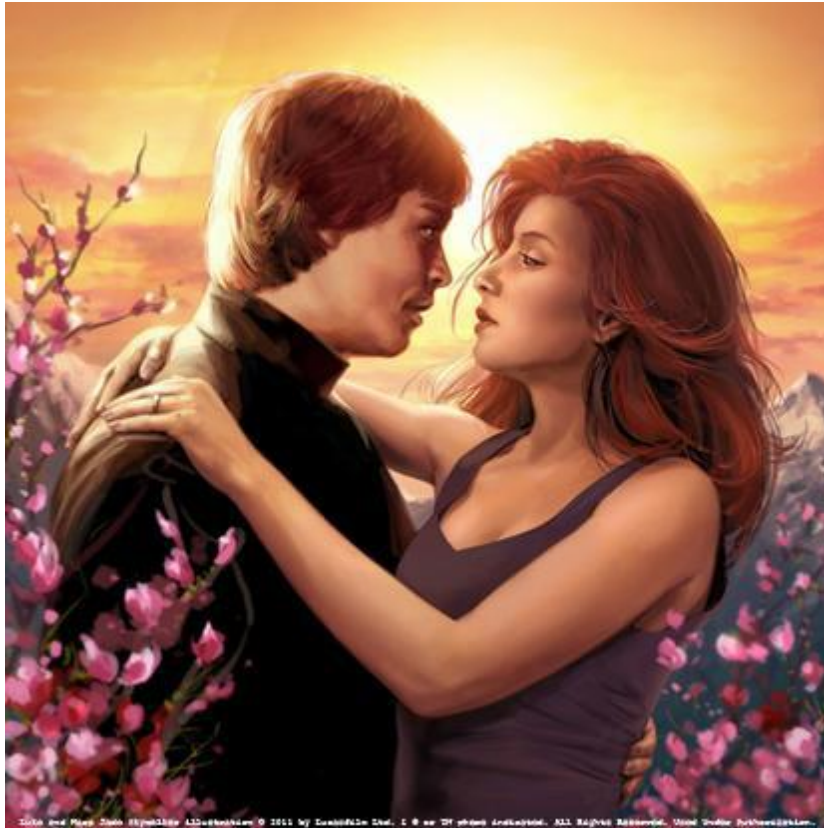

Timothy Zahn: Bírói hivatás
(Fordította: bimi12)

A két kicsi, pocakos idegen mélyen meghajolt Luke Skywalker előtt.

- Meghallgatom a Jedit és engedelmeskedem - zengte egyikük, akinek orrhangja három különböző hangnemet ütött meg egyszerre.
- Én is meghallgatom, és engedelmeskedem – mondta a másik valamivel kevésbé lelkesen. Ismét meghajoltak, majd eltávolodtak.

Egy csendes sóhajjal Mara Jade Skywalker az adattömbjére nézett. Ez a kettő volt a huszonkilencedik és az harmincadik panasztevő, mióta Luke elkezdte az ülést ma reggel napkeltekor. Harminc panaszossal megvolnánk. Már csak ötmilliárd van hátra.

Félrerakta az adattömböt, és közben mindent megtett, hogy ne hagyja forrongó bosszúságát felülkerekedni. Nem, természetesen nem állt sorban a bolygó összes lakója, hogy a problémáiról beszéljen és megkapja a részét a Jedit bölcsességéből és igazságából. De, hogy ma így érződött, az olyan biztos volt, mint a Coruscant élősködői.

A díszruhás előadó már közeledett az emelvényhez, a saját adattömbjét tiszteletteljesen tartva a kezei közt, ahogy kétségtelenül készült rá, hogy felvázolja a harmincegyes és harminckettes panaszos helyzetét és problémáját. Amikor Mara utoljára kinézett a váróterembe, legalább ötven idegen ült ott jeges csendben, akik vagy a gondolataik közt próbáltak rendet tenni, vagy mereven bámulták ellenséges panasztevőiket a termen át. Tíz vagy több vitát kellene még ma meghallgatniuk, pedig a nap már így is nagyon alacsonyan járt az égen.

Mara gondolatban megrázta a fejét. Igen, neheztelt ezekre az emberekre, amiért oly sok időt és energiát követeltek a férjétől. És őszintén szólva el kellett ismernie, hogy Luke-ra is neheztelt egy kicsit, amiért olyan gyorsan és önzetlenül hajlandó volt ezt az időt rájuk áldozni.

Ugyanakkor azt is belátta, hogy az itteni jelenléte többet tett, mint amit pusztán számokkal ki lehetne fejezni. Legalább öt vita azok közül, amelyekben a férje ma ítéletet hozott, már tíz vagy több éve húzódott, anélkül, hogy bármelyik fél akár egy kicsit is hajlandó lett volna engedni a másiknak. Kettő ebből az ötből generációkon keresztül tartott, valójában mintegy negyven évre nyúltak vissza, a panasztevők apái közti nézeteltérésekig. És mégis, az eltelt idő ellenére, minden ilyen esetben mindkét oldal elfogadta Luke döntését, és egyetértettek abban, hogy tartják magukat hozzá. Nem feltétlenül boldogan, de egyetértettek.

Valószínűleg ragaszkodtak is azokhoz a megoldásokhoz. A bolygó lakói hosszú ideje tiszteletben tartották a Jedik ítéleteit az ilyen ügyekben, egészen a Régi Köztársaság virágkora óta. Hogy hogyan boldogultak a Birodalom sötét napjai alatt - nem tudta - de a generációkon át tartó civakodások alapján nem túl jól.

Visszanézett az adattömbjére. Végül is, tudta mire vállalkozott, amikor beleegyezett, hogy hozzámenjen Luke-hoz. Az eltelt évtized ellenére – amit az akadémiával való munkának szentelt - közel sem volt még elég Jedi, hogy ellássák ezt a fajta feladatot.

Az előadó elérte az emelvényt.

- Jedi mester, lenne egy váratlan, de sürgős óhajunk, - mondta az idegen. A Második Mezőgazdasági Irányító, Kei Ras Ciralí kéri, hogy azonnal jelenj meg a Karrish hegységi menedékénél, hogy megvitassatok egy problémát, amit képtelen megoldani.

- Értem, - mondta Luke higgadt hangon. – Néha még a hatalmasok is mások tanácsára szorulnak, úgy hiszem. Hol van a menedéke?

- Egy barlangban a Karrish Prime lábánál – mondta az előadó, füleivel egy távoli pont felé intve a széles ablakon át látható, hósapkával borított hegyláncon. – Ha hajlandó vagy jönni, vár rád egy sikló és a sofőrje.

- Köszönöm – mondta Luke, miközben felállt. – Beszéltem már Ciralí mesterrel korábban. Ha szüksége van ránk, több mint hajlandóak vagyunk elmenni hozzá.

- Mi, a város lakói visszhangozzuk a köszönetét a türelmedért – mondta az előadó meghajolva. – Hazaküldöm a panasztevőket, hogy csak akkor gyűljenek össze ismét, ha már visszatértél.

- Köszönöm. – Luke ránézett Marára. – Gyere, jobb, ha indulunk.

Egyikük sem szólalt meg, amíg a város határán túl nem voltak, a hegyléc felé tartva.

- Azt mondd, ismered ezt a Ciralit? – kérdezte Mara.

- Nem igazán, de beszéltem már vele egyszer-kétszer – mondta neki Luke. – Ő intézi a Karrish hegységtől keletre lévő mezőgazdasági területek ügyeinek nagy részét.

Mara maga elé képzelte a térképeket, amiket a rendszerbe vezető útjuk során nézett át. – Nem kis terület.

- A második legjelentősebb a bolygón – értett egyet a férfi – Ez részben egy öröklődő tisztség, amely a régi Sultaryk napjaira nyúlik vissza.

Az előadó által használt menedék szó nem készítette fel eléggé Marát az alaposan kidolgozott, pompás előcsarnokra, amit a hegység lábánál vájtak a sziklába. Egy maroknyi egyenruhás idegen mélyen meghajolt, ahogy Luke és Mara elhaladt köztük, le egy magas mennyezetű folyosón egy óriási irodába/társalgóba.

Ciralí egy hatalmas díványon várt rájuk, majdnem elveszve egy tucat nagy, élénk színű párna közt.

- Á, a Jedik – mondta, mindkét kezét üdvözlésre emelve, ahogy a kísérők bezárták mögöttük az ajtót.

- Köszöntelek, Skywalker mester. És bizonyára te vagy az ő szégyenlős felesége.

Mara oldalra nézett a férjére.

- Szégyenlős feleség? – visszhangozta vészjóslóan.

- Csak egy szófordulat – igyekezett a férfi biztosítani őt. – Eljöttünk, Ciralí mester, és készen állunk, hogy megoldjuk a problémát.

- Hálás vagyok – mondta Ciralí. – A probléma, Skywalker mester, az idő. Mondd el, mit tehet valaki, ha nincs ideje az élet fontos dolgaira.

Mara úgy érezte, hogy valami belenyilallik. Neki és Luke-nak pontosan ez volt a problémája ezekben a napokban: túl sok kötelezettség, túl kevés idő. Ha egy olyan lény, aki egy ilyen hatalmas mezőgazdasági területen irányította a munkákat nem tudta ezt megoldani, nem túl valószínű, hogy a férje képes lesz rá.

Azonban, enyhe meglepetésére, a férje csak mosolygott.

- Mindig van idő a fontos dolgokra – mondta az idegennek. – A trükk csak annyi, hogy fel kell ismernünk a szükségletet és megteremteni a hozzá kellő időt.

- Bölcsen beszélsz – mondta Ciralí, felemelkedve a díványról. – Gyere, vár a fogadószoba.

Elvezette őket a díványa mögött lelógó egyik függönyhöz, és félretolta azt, felfedve egy fém ajtót, ami a barlang tömör sziklájába volt építve. Egy intésére az ajtó kinyílt, egyenesen egy kis turbólift-fülkébe.

- Itt fogom várni, hogy visszatérjeteK – mondta meghajolva.

Luke lépett be először a fülkébe, és egy perccel később ő és Mara már felfelé mentek a hegyen keresztül.

- Szóval kivel is fogunk találkozni ebben a fogadószobában? – kérdezte Mara, miközben a fülke lelassult, hogy megálljon. Az ajtó kinyílt. És elállt a lélegzete. Mögötte egy hatalmas terem volt, olyan gyönyörűen és fényűzően feldíszítve, mint a legjobb helyek, amiket valaha látott a galaxisban. A szoba harmatcseppes velánie virágok finom illatát árasztotta, és az egyik kedvenc kithra szonátája hallatszott lágyan a háttérben. A szoba távoli végében, egy óriási transzparacél ablak nyújtott bámulatos kilátást a mögötte lévő hegyekre, folyókra és völgyekre, és mindez élesen kidomborodott a lenyugvó nap által vetett árnyékokból.

És kettőjüket leszámítva a terem elhagyatott volt.

- Ahogy mondtam, - mormolta a férfi, miközben átkarolta őt és kivezette a turbólift fülkájából a vastag szőnyegre – a trükk az, hogy megteremtjük az időt.

Mara összehúzott szemekkel nézett rá... aztán, kicsit késve megértette.

- Ezt az egészet te rendezted így, ugye? – kérdezte. – Először is, hogy ebbe a rendszerbe jöttünk, aztán Ciralí kérése, és ez a terem...

- Régebben ez volt a Harmadik Sultara hegyi menedéke – szakította félbe a Jedi mester, kezével a barlang felé intve. – Itt vannak a szektor legjobb szálláshelyei. És természetesen, amíg hivatalosan a Második Mezőgazdasági Irányítóval tanácskozunk senki sem fog keresni minket.

Megfogta a lány kezeit, és közelebb lépett hozzá.

- Boldog második nászutat, Mara.

Egy hosszú pillanatig csókolóztak. Aztán, szinte vonakodva - gondolta Mara - Luke szelíden elhúzódott.

- Gyere, nézzünk körül – mondta. – Adtam Ciralinak egy listát azokról a dolgokról, amiket különösen szeretsz, és ő megígérte, hogy annyit szerez be közülük, amennyit csak tud.

- Igen, már feltűnt a zene és a virágok – értett egyet Mara körbepillantva – Felhalmozta a kedvenc ételeimet is, jól gondolom?

- Eleget, hogy kitarson, amíg csak maradni akarunk. – Luke habozott. – Remélem, ez kárpótol azért, hogy mostanában nem törődtem eleget veled.

- Nem probléma – biztosította Mara. És ahogy ott álltak, csak ők ketten, hirtelen tényleg nem is volt probléma. – Megértem, hogy az Új Köztársaság többi polgára felé is vannak kötelezettségeid. Csak időnként szükségem van arra, hogy velem legyél.

- Nekem is szükségem van rá – mondta neki a férje. – Kérlek, soha ne hagyd, hogy ezt elfelejtsem.

- Nem fogom – ígérte Mara halkán. – És még valami...

Luke közelebb hajolt. – Igen?

Mara játékosan az orrára koppintott.

- Ha még egyszer szégyenlős feleségnek hívsz – mondta –, akkor komoly bajba kerülsz.

A férfi elvigyorodott. – Ezt megjegyzem.